

د چاپ حقوق له شاعر سره خوندي دي

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: ستورو ته ناست يم له سیتاره سره

شاعر: سعید زابلی

کمپوز: خپله شاعر

د پښتې طرحه او ډیزاین: ایمل مایار او وزیر محمد کتوازی

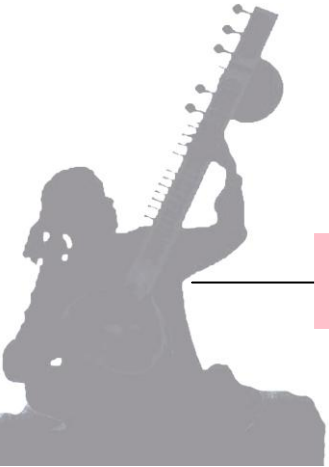
د چاپ لگښت: محمد نبي تلاش

چاپ چاري: اسد دانش خپرندويه ټولنه

د چاپ کال: ۱۳۹۱

szabuli@yahoo.com

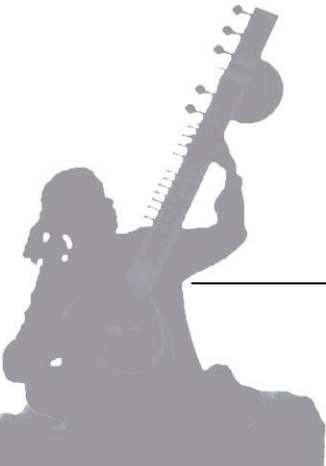
WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

ترون

د شهيد عبدالصمد روحاني په نوم چا چې خپله ځواني د ولس او هېواد
لپاره په رښتيا ويلو کې قربان كړه!

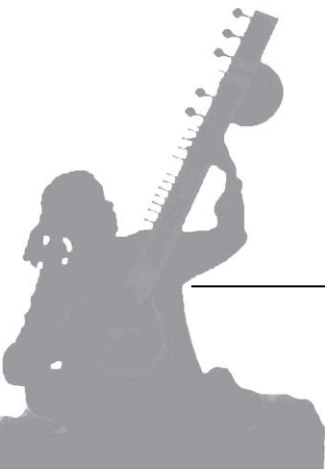
ډالۍ

هغو مشرانو ته چې پر خپل خدای، خاوره او ولس باندې باور لري
هغو اتلانو ته چې د خبرو پر ځای عمل ته ژمن دي
هغه ځوانان او پېلغې ته چې د هېواد د بيارغونې لپاره يې په ورغوي
کې تناکې ده
او دوو نازولو ملگرو غلام سخي نوريوال، محمديار يار او ډاکټر
احسان احسان الله درمل ته

زابلی په خپلو شعرونو کې
سعید زابلی د پښتو ژبې د مخکښو ځوانو شاعرانو په قطار کې راځي،
زابلی په خپلو شعرونو کې د خپلو ځانگړو تجربو انځورگري کوي،
شعري ژبه يې خوږه او روانه ده، انځورونه يې د رڼو او بو په څېر روان او
رڼه دي، د تخيل ناوې يې د عاطفې په گانه سينگار ده، د شعر لمن يې د
غلو او مبالغې له ازغيو پاکه ده، متناسبه موسيقي لري، خو څرنگه چې
په ورځني ژوند کې اقتصاد په پام کې نه نيسي نو همدارنگه کله ناکله
ترې په کليماتو کې هم اسراف کېږي، د ادب په دغه گلورينه خاوره
ورته د لا زياتو رنگونو په هبله يو.

شرر ساپی

ریالیستیک او رومانیتک شاعر

د شعر د لیکلو لپاره د لمسون، احساس او اغېز اړتیا ده، ښه شاعر درې واړه په ښه توګه توپري او د شعريو ښکلي صنم ترې جوړوي چې هر څوک ورته پخپله سترګه او نظر ګوري. د همدې اړتیا له مخې سعید زابلی د خپلې ټولنې غمیزې، خوښې، دودونه، د خپل محبوب د سترګو ښکلا او نازونه او دارنګه د نړۍ د روانو بدلونونو په واسطه لمسول شوی، خو شعر وليکي.

د احساس اړتیا زابلی چې د وینې وجدان لرونکی دی نو له دې کبله د خپلې ټولنې غم، خوښي محسوسوي، د خپلې مینه ناکې ارواه په واسطه د خپل محبوب مینه، ناز او غم محسوسوي او بیا دغه احساس په شعر کې رانغاړي.

بلاخره دغه مرغلي په هر چا په ډیر قوت اغېز ښندي، د هر کس د پاره بېله بېله سکالو وړاندي کوي، چاته د وطن مینه، چاته د جانان مینه، چاته له تيارې او جهالت څخه کرکه انځوروي او هغه د همدې حقیقتونو د منلو د پاره مجبوروي.

زابلې صاحب په روان ادبې بهير کې يو اځينی ځوان شاعر دی، چې په
تېرو څو مياشتو کې يې لسگونه شعرونه له پښتو انگليسي ژبې ته
ژباړل شوي، چې د زابلې صاحب خيال، فکر او شعر ته يې نړيواله ژبه
ورکړې ده.

زه ورته د کتاب د چاپ مبارکي وایم او د لانورو مرغلرو د پيليو توفيق
ورته غواړم.

په درنښت

ډاکټر فيض ځلاندي، يريوان، ارمينيا

زابلی سعید، زه له ډېرې مودې راهیسې پېژنم، د شعر او شاعرۍ
اورمې تاریخ سره لرو.

څه موده له مخه مې څو نظمو نه هم ولوستل، شاعري یې چې ما لوستې
راتوله ده، خبره سلا بلانه شواړه وای خیال یې خپل دی. یو نظم یې دی
چې سرلیک یې (وعده) وو ظاهراً یې یوه مرغۍ پکې پاللې وه، خو د
الوتونکي په وزرونو پورې یې ډېر عاطفي پیغامونه غوټه و، ما خوند
ورنه اخیستی، څنگلوری او عمومي خیال یې تر پایه ښه پالل شوی،
غزلې یې هم ډېرې یو لاس دي، په سره سینه روان وي، خدای دې
همداسې پوست پوست لري.

ومان نیازی

شعر د زړه او ازدی، آن د ښوونځي له نهم ټولگي څخه د زابلې اشناد
زړه او ازته غوریم.

ستاسو په لاس کې ټولگه یې د زړه د او از او دروني احساس ښکلې
هېنداره ده. چې په کراتو کراتو مې ترې د چاپ هیله کړې ده، مبارک شه
دا ارمان مې هم پوره شو!

عبدالرحيم هلال (غزني)

تورتوتان تریار قربان:

خوانی له احساساتو ډکه دوره ده؛ سعید زابلی هم خوان دی او کلام یې له احساساتو ډک دی.

خوزه غوره هغه خبره گڼم چې د پښتو د اوسني نثر پاچا استاد سعدالدین شپون کړې ده، استاد وایي مور که شعر لیکو یا کیسه پر خپلو احساساتو باید کنترول ولرو. زابلی ډېره هڅه کړې چې پر خپلو احساساتو کابو وي، خود خوانی. جوش بیا بل څه دی، له ده نه ډېره مستی غواړي. ډېر ځله یې بغاوت ته هڅوي خو هغه هم سپیڅلی بغاوت.

زابلی هم نظم لیکي، هم څلوربزي او هم نظمونه؛ خو زما یې هغه کلام خوښېږي چې نوې خبره یې په ښکلو لفظونو کې وړاندې کړې وي. د ده د شاعرۍ یو امتیاز دا دی چې تل خبره کوي او هغو شپو او ناخوالو ته سندریز رنگ ورکوي چې ده پخپله تجربه کړې وي. زابلی له کلي کابل ته راغلی، خو دا چې دلته رنگونه نور دي او د کلي ښکلا په کې شته خوند ترې نه شي اخستی، په کوم ښایست پسې چې راوتی دی هغه یې نه دی موندلی، خو ښه نه کوي:

سعید واپس زابلی فطرت له ځمه
کابله وړان مه شې دوکه دې راکړه

دی ازاد شعر ته نظم وایي، خوزه ورسره نه يم؛ دغه شعرونه یې خورا
خوندور دي:

ورځ شوه تېره

د مرغانو او سیندونو په سندرو

سپوږمۍ هم لیڅې غږلې

په تیارو کې په لامبو ده

ستوري مینځي په چينو کې خپل مخونه

مگرزه کرخت کرخت يم لا تراوسه

لکه واوره د لو تېرې و بغل ته

ته رانغلي زه دې جز د فطرت نه کړم

په غزل کې ښه لاس لري، خپله خبره په ساده انداز نورو ته انتقالولای

شي، همدا یې کامیابي ده، خو که لږ خپل کلام ته انځوريز رنگ

ورکړي؛ بې جوړې به وي. کله کله داسې بیتونو سره هم مخ کېږو چې

کېدای شوای لږ پرې کار شوی وای او ښه لیکل شوی وای او داسې ډېر
ساده باده نه وای:

په ښار کې اوس هم کلیوال دی سعید
کوي دخال یا د پیزوان خبرې

دا خبره ځکه کوم چې زابلې ډېر داسې بیتونه هم لري چې هم په کې خوند
شته، هم رنگ شته او هم ښه او ډون لري:

که ته گل نه یې، نو بیا وایه چې څه یې؟

چې وږمې ځولۍ ځولۍ درپسې درومي!

دلته ځولۍ ځولۍ وږمې شعر ته یو خاص خوند ور په برخه کړی دی او

تر ډېره نوې خبره ښکاري، ښایي ما ته داسې وي.

دا کرښې د زابلې د ټولو شعرونو په اړه صدق نه کوي دده شاعري

خوندوره او ښکلې ده، خوده راته همدا څو شعرونه را کړل او په منډه یې

د یو څو تورو د لیکلو وویل. تور توتان تر یار قربان.

صدیق الله بدر

کابل

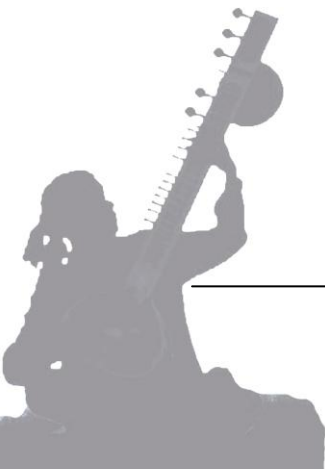
... او مننه

زه چې په کوم ماحول کې رالوی شوی يم، ډېر څه و چې له ما يې د شعر
ژبه غوښته، په ډېرو الفاظو پسې مې منډې وکړې، د ډېرو خيالونو،
فکرونو او د عاطفې ډگرونه مې پسې کچ کړل، خو شعر ليکل هم بلا
هنر غواړي، دې لاره کې بريالی قدم وهل لوی بخت غواړي، مگر
خوشحاله په دې يم چې ځينو زړونه بېرته مثبت غبرگون را کړي، چې دې
کار زه بيا بيا هڅولی يم په دې لاره کې د قلم څوکه گړندی کړم، مخکې
مې غزل ليکل خورا خوښېدل، خو کله چې د ازاد نظم په اهميت پوی
شوم، يا د نړيوال ازاد نظم مطالعه مې وکړه، دې باغچې ته مې هم
سترگې ورنسکاره کړې، يوه نيمه تجربه مې په کې وکړه، دا چې دا به
څنگه تجربه وي، تاسو به يې ولولئ!

زه ډېر څه نه لرم خو له فيصل فاران، ومان نيازی، عبدالغفور لېوال،
ومان نيازی، صديق الله بدر، ډاکټر ځلاندي، شرر ساپي او عبدالرحيم
هلال څخه مننه کوم چې زما د شعرونو په اړه يې خپل نظرونه وړاندې
کړي دي او د محمديار يار، اسد دانش (گل دادا)، ډاکټر احسان الله

درمل، بشیر احمد فیضان دوی دې کورودان وې چې زه یې د دې کتاب
د چاپ لپاره هڅولی يم.
او د دې کتاب لگښت ملي ځوان محمد نبي تلاش په غاړه اخستی، دا
ځوان افغان فرهنگ ته د خدمت په موخه د دولسو کتاب د چاپ ژمنه
کړې چې تر نیمايي یې زیات چاپ کړي او دا شعري ټولگه یې هم په
ورین تندي تر چاپه ورسوله زه له دغه ځوان څخه د منې تر څنګ ځان د
ده د احسان پور وړی گڼم، لوی څښتن دې د ده غوندي ځوانان ډېر لري،
په پای کې له ټولو نه یو ځل بیا مننه کوم، کندوگان یې له غنمو ډک. په
ژمی کې بنایسته پیتاوی او په دوبي کې یې د گلاب سایو و ته غواړم.
سعید زابلی

دا د عا ا ر م ا ن خ د ا ي ه
و ك ر ي ل ر ب ا ر ا ن خ د ا ي ه

ش و ن د ي د گ ل ا ب و چ چ ي
ر ح م د ا س م ا ن خ د ا ي ه

ا م ن د پ ن ت و ن غ و ا ر و
ت ه ي ي م ه ر ب ا ن خ د ا ي ه

س ت ا ك ر م ت ه ت ر ي ي و
س و ل ه د ا ف غ ا ن خ د ا ي ه

ز ر ه س ع ي د ا س ت ا پ ه ي ا د
غ و ا ر م ه ر و ب ا ن خ د ا ي ه

د چينې رنې اوبه د ونو سيوري
د محراب و مخ ته لپې دعاگانې
زما او ستا د ژوندون گډه فلسفه ده
نو بيا ولې سره وړان يو
پر تندي مودې راشنې د نفرت کړنې
دا کيدای شي چې دې لمړيو اڅې ستا شي؟
يا دې زه لمنه ډکه کړم له ستورو؟
راشه بېرته غېږه را کړه چې پخلا شو

چې پر ما دې پېرزو نه دغه غمى دى
وايه كوم بخت وروړى ستا زړگى دى

ستا و شونډو ته يې خوله كې اوبه راشي
دارا غلى له صحره ساده سپرى دى

اوس هغه زمانه نشته لېونيه
چا ويل چې يار له ياره سپلنى دى

و پر دوته يې دي كېنډته سترگې زيرې
خوپه كور دننه خومره سترز مړى دى

نورد جنگ سندرې وايي حماسي دي
خوسه عيده گوره دنې كولو لېونى دى

زما ولس وطن گلاب، کم تر کشمیر نه لري
هرڅه لري، مگر بد بخته دی امیر نه لري

د دې وطن لاه دې حالاتو معلومیري داسي
لکه چې دلته یو څوک هم زره ضمیر نه لري

څنې دې بل زیارت ته یوسه ای ملنگه اشنا
ستا و خوبونو ته هیڅوک دلته تعبیر نه لري

په دې مالت کې داسې ښکلی چرې نه شي موندای
چې بلا زړونه به ضرور د چا اسیر نه لري

چې بې د ښکلو پر زړو چک لکه سیتار لگاوه
اوس دې غزل سعیده هغه شان تاثیر نه لري

لکه رلی پر گلابونو د صحراروانه
د دې وطن پر خلاف خومره ناروانه

خدايه په کومه گنما مور يودرته پره راغلي
چې د زخمي لپو د عامو بې ماناروانه

نن په محفل کې څه عجيبه راته ته بنکاره شوې
لاس مې دروړاندې په دې شک کړو چې ميناروانه

ستا او سپوږمۍ ترمنځ ودې راز ته حيران پاتې شوم
ته وې ويده، مگر ترمينځ مو وه رناروانه

سعيده زماله دغو خلکو شي په دغه گيله
دوی چرته لارو او پر کومه ده دنياروانه

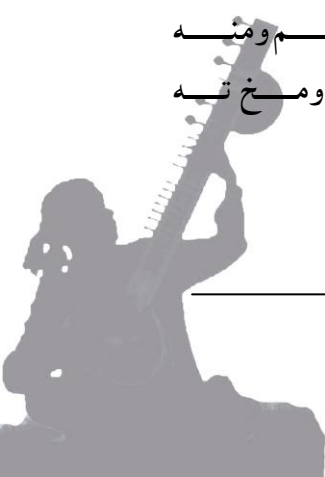
چې څوک حق غواړي، له دې دوو به کړې يو کار ومخ ته
يا به زړگۍ خوري، يا به نېغ ورځي د دار ومخ ته

څنگه په منډه دې د خداى مخ ته خبرې وکړې
زما خو ژبه تلولى شي د خپل يار ومخ ته

چې پروطن راتلې لـوڅې زموږ دغه وس و
په لپو او بڼکې موشيندلې د غبار ومخ ته

خدايه په دې گناگار، نور څومره احسان به کوي
ستورو، جانان دى غوړنپولى، زما سیتار ومخ ته

سعیده گل سره روغبت کې دغه هم و منډه
چې ستاد گوتو هر کلى به کوي خار ومخ ته

حسن به شه محدود کړې بڼکلي تر نقابه پورې
چا دې وړمې ايسارې کړې تر گلابه پورې

وطن خو کار غواړي ولسه، ستاد وخت مشران
مانې يې دنگې دي، د واک تش تر خطابه پورې

لکه دعا بڼه تر يقينه به مې ځنډ کولو
مابه دې شونډې بڼکلولي تر ثوابه پورې

په دغه تمه گوندي لپې درنه ډکې کړمه
ما رسولي ځان تر هره يوه سرابه پورې

سعید ساده په عقیده باندي نور نه پوهېږي
يو ازي سري يې دی ساتلی تر محرابه پورې

بې وړم و پېغله د حجاب بڼه کارېږي
گلاب اينه کې هم گلاب بڼه کارېږي

سادگي داده چې خرڅ شوی مشر
مورته قبله، مورته محراب بڼه کارېږي

اخلي رشوت، ته واثواب يې په کې
خو، ناروا ورته شه شراب بڼه کارېږي

ديارپه شونډو د رقيب سټاينه
د رات هه هم د خداي عذاب بڼه کارېږي

سعيده سترگې چې خيرنې نه وي
د بڼه کلي مخ د خداي کتاب بڼه کارېږي

د زمانې د سپېره جبر، بلانده ده مړه
مورېې تمام کړو، خود وخت ازدهانه ده مړه

بنايسته زلمي، بنايسته پېغلو تي د گلونو په خېر
شول په کې بنخ لکه گلونه، صحرا نه ده مړه

لايې هېر نه يم، په خوبونو کې دعايې وينم
د مړې مور کې مې لا په ماهم اروا نه ده مړه

غواړي سعیده زما وطن کړي د مرگونو تابلو
لا جادوگره د نياگې په گنانه ده مړه

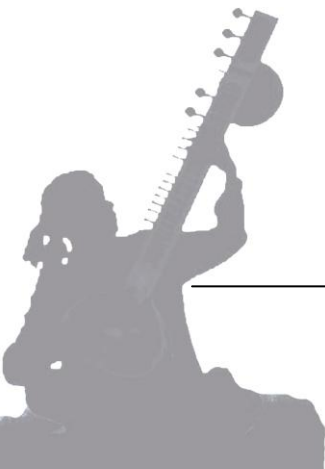

داسې ولس په خه ژوندی وي چې گونښې ته ناست وي
په گل وطن چې د لمبو وندارې ته ناست وي

حیران په دې یم چې په زړه کې به یې خه ورگرځي
بنکلی چې گوري، خپلې سترگې وایینې ته ناست وي

د مساوات دی چې دې مشروي شرابو کې غرق
غریب ولس دی وړی تری، دروازي ته ناست وي

دا ستا خیالونه بنایپرو غونډي را ورسپړي
سعید چې شعر لیکي، تیاره کې وډېوي ته ناست وي

لکه د بڼکلي مخ، محدود زه تر نقابه بڼه يم
دې زمانه کې پټه د خلگوله حساب بڼه يم

گوندي کوڅو کې څوک د ژوند له رازو وپوهوم
جومات دې ستاوي زه محروم له دې ثوابه بڼه يم

د ننگ ناموس چي چالو تمار کړي دي
مور په هغو خلکو و اعتبار کړي دي

خدايه داستا په دومره لوی جهان کي
تا پنجا بي پر مور بادار کړي دي

قام کي خو ټوله برابر غوندي وي
مور کي، نواب، بل دي سردار کړي دي

رقيبه ووايه دخداي په نامه
تانو بيا کوم د سړي کار کړي دي

د فطرت خلک په کي نه شي موندای
سعید نفرت ځکه له بنار کړي دي

را بانډې اوري يـوارمـانـانـه
دا ستالـه سـترگو په ايمانـانـه

ته مـې په خوا کـې يـې عجيبـه داده
خوزه بيا هم يمـه پرېشانـانـه

تعريفـد ژوندـد فلسفـې کـه غـواړې
ودان په مينـه دا جهـانـانـه

د غـزل راز چـې لـه هرڅـه را اخلـم
ته په هرڅـه کـې يـې خندانـانـه

بـې تـا سـجدې سـعيد د زړه په زور کـړم
زما شـيرين افغانسـتانـانـه

ستوري شمېرمه يو څه شمار په كاردى
هغه راځي لپړانتظار په كاردى

سختو حالاتو كې چې قام رابچ كړي
مور ته يو مشر لپړهون بيار په كاردى

چې درقيب په خوله خبره كوي
يو څه خو تاله هم اختيار په كاردى

حالات غمجن زاهد سستا خونبه ده
يامى روا كړه ياسي تار په كاردى

سعيده هرڅو كوه وعده وكوي
په جانان كله اعتبار په كاردى

چې مې دې خوږ زړه ته دواشي په کې
گوندي یو یار خوبه پیدا شي په کې

د دغه بڼه ناردي عجيبه خوښونه
د غره سپرې ولي تالاشي په کې

بڼکلي به چرته هم بې ياره نه وي
زموږ خوښونه که رښتيا شي په کې

چې دا ستا ياد ورتنه را ورسپړي
زړه مې تياره وي خو رښا شي په کې

ديار و منځ ته خو سعيده سپرې
سمه خبري کړي خطاشي په کې

چې زه مين شومه او تاسې د لبري کړې ده
له هغې وروسته مو خه بنکلي زندگي کړې ده

نه درکتی شمه او نه مې درنه سترگې اوږي
لږخو مې پوی کړه، دادې خه جادوگري کړې ده

شبنم خو بنه دی د گلاب پر پانه ورغړېده
ما خو ټول عمر پر اغزيو زندگي کړې ده

په ډک محفل کې يې ديار په ليدو او بڼکې راغلي
په هغه ورځ خو سعيد ډېره سادگي کړې ده

چې پېغله وي د بنگر و شرننگ نه لري
لكه غزله چې اهننگ نه لري

بيا هم دي بنكلې كليوالې پېغلي
ساده پاده دشوونډو ورننگ نه لري

زما وطن په يو سپره بيديا كې
داسې زيارت دې چې ملنگ نه لري

دابه نو څنگه د چازره ته تېر شي
چې پښتنه خاوره دې تنگ نه لري

كتل به بنكلو ته گنالري خو
سعيد صفا د زړگي زنگ نه لري

کینه یی نه زده سپین زرگی د سعید
د کلیوال مالست زلمی د سعید

د زره خیره چپی ساتلی نه شپی
منم چپی دغه یو کمی د سعید

خولگی چپی واخلی او بیامندی وھی
شرم یی واخلی سادگی د سعید

دلونگین ورمپی په بنار کی غواری
خه عجیبه غوندي سپری د سعید

بلاکلونه یی په بنار وارول
خوپه خوی هغسی زابلی د سعید

کوډې که دې نه وای په خبرو کې
خولې ته به مې نه راتلې سندر وکې

ستا ولو پتې ته رسېدی نه شي
هرڅو که بڼه کلا وي بېر سر وکې

بڼکلی مې توپان غوندي پر زړه راغی
وړي مې د موسکا په سر ووزرو کې

هله به نوقام ته څه خدمت وشي
واک چې وي په لاس د لڼدو غرو کې

ستا سعید د کلي په خوی لوی بویه
بڼکاري چې ساده غوندي ملگرو کې

که غوری دلی گل ته ورته نه یی
یی خو سپوږمی که سوی لم رته نه یی

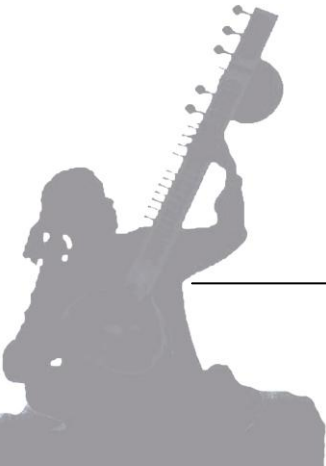
دا دې کمال دی زړه په سترگو اخلی
بیکلی منممه جادوگر ته نه یی

عجبه داده چې په خوب کې راشی
له خونبۍ وین شمه، مگر ته نه یی

شهیده دلته ده دې شو دومره مقام
لار سپدلی وکوثر ته نه یی

سعیده نور خودرنه شېخ جوړشوی
هسې ختلی و ممبر ته نه یې

د مشر مخ ته کشر پياڅي خبر سپکه کوي
عجبه وخت شو ورور له وروره څخه کرکه کوي

له تارا وروسته ستا بچو ورته تندي تیت کړی
مغلان دلته پاچاهي خوش حال ختکه کوي

له پښتنو ځکه اوس ډیلی او اصفهان هېر شوی
جگره په کور کې یې پر کونډه یا پر ځمکه کوي

نیکه مو وایي په واده کې دریا مه ټنگوی
دایې گومان وي خدای پر کورد غضب تکه کوي

دا مشران به نو سعیده څنگه جوړ کړي وطن
هره خبر چې له درواغو څخه ډکه کوي

دا چي غزل كارم خبري هم په سر كې لرم
چېرته موده كېږي يوشنكلې تصور كې لرم

ديارپه هيله درقيب د زړه ساتنه كوم
خدايه دا يولاس پر گلاب بل په تنور كې لرم

ده ته كينه ورځي عجيبه ده زما پر خوښي
دغه يوه خامي بې رنگه په تربور كې لرم

شېخ پر ممبرويل، بې مينې ژوند تيارې ته ورته
شكر يوه حصه خوزه هم په دې نور كې لرم

سعيدہ ويبره لرم وخت يي خوانيمرگه نه کپري
خوانه نغمه لکه گلاب د زره تنبور کپي لرم

بازار تيزي ده، طبيعت په كې ناكام بنسكار يري
دا چې گلونه د رنگونو په كې خام بنسكار يري

لكه شراب مينه موداسې گناگاره گني
شېخ ملامت نه دی ستا شونډې ورتنه جام بنسكار يري

ساده ملگرو پام چې چرته په كې دوران نه شئ
دا هرگودر راته د بنكلو پېغلو دام بنسكار يري

بنايي په دې كلي ناترسو هم بمبار كړي وي
چې د پايزبو او بنگر يو شورا رام بنسكار يري

چې د چامخ ته هگوته نيسي او خاشه له توي
سعید په دې مالت کې نور راته بد نام بنکار يېري

بلا مودې يې په اشرکې اوسم
د نکلو سترگو په منترکې اوسم

دلته هم خدای ج هلته هم خدای ج یادوم
شېخه مسجد که په گودرکې اوسم

بخته لسه د پنه به نور خه راکوې
دیارد سرو شونډو په سرکې اوسم

پنټون ملت ییم بیلې دلی نه شم
که په میوند که په خیبرکې اوسم

ستاپه دعایمه چاده مورجانې
سعید که هرڅو موره خطر کې اوسم

د غوتۍ شونډو او شين خال دې د سپرلي اندازه
د بڼکلي حسن به دې څوک ولگوي اندازه

چې ولس مخکې وي روان او دی له شا ورپسې
د قومي مشروي همدغه د سپرلي اندازه

د بل په غاړه چې چاره پرې يايې ولې کله
تالگولې ده د خپل خواړه بچي اندازه؟

اوس چې چارگل په پزه نږدې، زمانه شوه، بله
چاله به څه بڼکاري له دې نه پښتني اندازه

د جنگ ترخو ترخو حالاتو کې چې مینه کوي
له ځینو خلکو مې سعیده د زمري اندازه

بښکلي زه اوس د سپړيتوب پاڅه درشل ته شومه
يوڅه وتاته، څه وکار، يوڅه غزل ته شومه

چې شاعري مې د وړم وپه څپر تر لرې رسي
مننه خدايه طبيعت کې خولرې گل ته شومه

حسن منمه خو نغمې د سپرلي هم ومنه
که ستا څهره شوه له گلابه زه بلبل ته شومه

را باندي تېرې کړې قسمت بلا مودې په تمه
عجبه داده نه اوربل او نه څنگل ته شومه

سعیده روغ یار می کی و بایله قسمت ته گوره
داخه بلا وشوه، د کومی بلا پل ته شومه

تقدیر دی جار، خیر به دی شه وخت له ازله راشی
زمور پر خاوره زمور اختیار به خدایه کله راشی

بیای بی منو چپ اوس پاچا زموره خپل پښتون دی
پښتو فرمان چپ کندهار ته له کابله راشی

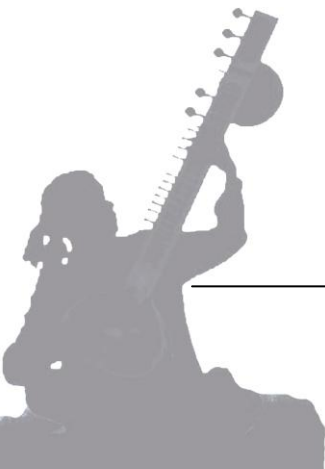
چپ مو گلونه د بار دو تور لوگي وهلی
نغمی به شه واورو، بیای خدایزده که ببله راشی

بکلی بڅښنه چپ می ستا شونډو ته زړه سولیری
دغه شیطان می زړه ته ستا له سره چارگله راشی

د بنار کوڅو کې بڼکلي یو بل نه تپوس کوي دا
له مودو ورک سعید به څه وخت له زابله راشي

خدايه ياد مې دي تراوسه
زما په ذهن کې تصوير دي
سپين گلونه د نرگيس و
هاغه وخت مې بڼه پر زړه دی
که به هر څومره تيارې وې د ژوند لارې
خو زما مخ ته رڼا به وې د لارې
خدايه! زه دې وايه څومره گناگار يم
چې دې واخستل زما له سره دواړه
د مورکي خواږه لاسونه

عجيبه داده پر هر چا باندي خواړه غورځوي
بنايست بلا کوي بنايست اثر پر زړه غورځوي

ستا په ليدو چې مې له سترگو څخه اوښکې راشي
دا کليوالې د بنیادی مخ ته او بيه غورځوي

ستا کليوال په بنار کې هم يې پر زړگي ساتلې
هاستاد شمال يې دی ساتلی، هغه نه غورځوي

د جبر دې سوال ته تراوسه به يې ځوابه يمه
چې له نظره مې نظر ښکلی په څه غورځوي

نوره به شپه سعید د چاپه یاد کې نه رڼوي
دغه یادونه نور له زړه څخه پاڅه غورځوي

چې پښتون مشرد خوشحال مطالعه نه لري
ناولی مخ گرځي په لاسو کې اينه نه لري

ښکلو ته گورم خونظر مې بې مانا پاتې شي
د عشق رنگونه ښايي دغه زمانه نه لري

ولې له لورې مرو، بې سوچه، بې ضمير ولسه
زمور و وطن نو وایي کومه خزانه نه لري؟

ښکلو ته گوره خولې فام کوه تکفیر دي نه کړي
دا د ریا زاهدان دومره حوصله نه لري

له شعريې خونداخله يوې ښکلې ويل بلې ته
کنې سعید غریب چندانې قواره نه لري

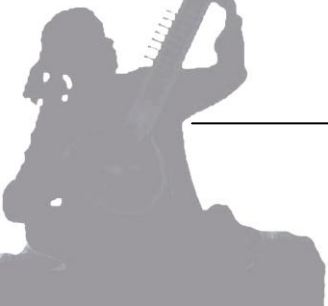
نورو ته گل مور ته بدرنگ دور دی
خوش حاله اوس هم د اورنگ دور دی

په خپله خاوره چې اختیار نه لرو
پنښتنو والله چې بې ننگ دور دی

په خپل وطن کې چې لسه لورې نه مري
د پنښتانه غریب ملنگ دور دی

سپین په پوډرو فطرتي خون نه دي
په خدای چې اوس د غمزننگ دور دی

سعیده ژوند کې به دا واورم کنه
دیوار، سیتار او نی و چنگ دور دی

ڪهه د سره لمر ڪهه د گلاب په گل سايه روان دي
خوهر سري د خپل قسمت په اندازه روان دي

خوان به په څنگ ڪي يا ڪتاب او يا رباب گرځاوه
زمورڼه خوان گوري په څنگ ڪي توپنچه روان دي

هلته يو خوان عجيب ژړل دي و جنی په واده
تا به وييل چي دي و چا په جنازه روان دي

بيا به د كوم ناوړين خبر راوړي محله پوري
مشر بهر ته بيا په كوم ه اراده روان دي

سعید چې کلي ڪي په كوم ډول شل لگرځېږي
حيران يم بنار ڪي هم هغه غوندي ساده روان دي

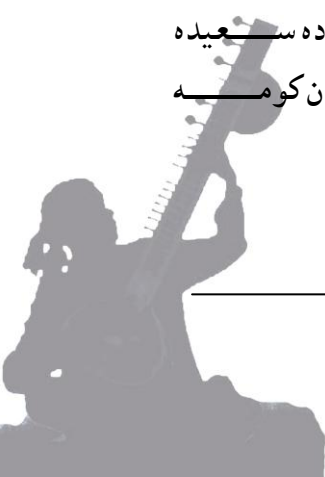
رياضت د حسن بنگلي زه بلاگردان کومه
راز د بنگلا دي کني ستا به څه احسان کومه

نادره دا وه، نن دې څه ډول خواږه وکتل
درنه مننه گل جانانه يو جهان کومه

چي پښتانه د غلامانو غلامی ته بيا يي
څه احترام به زه دې اورنگ زمان کومه

اوس خود ستور دی ځان په سل رنگه دا خلگ لري
پر چا به څه شک د کافر پر چا به څه د مسلمان کومه

د بنار ملگري مې په دې گڼي ساده سعيده
زه چي خبرې د چارگل لاد پېزوان کومه

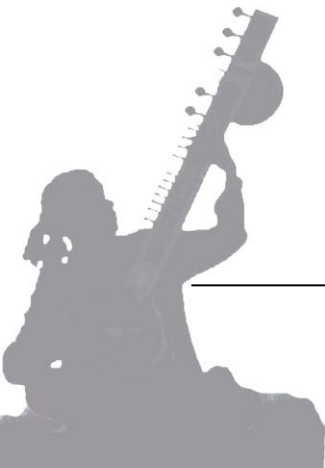
دا ستاد حسن له كتاب سره خواله كومه
ستور و ته ناست يم له رباب سره خواله كومه

بنكلي انخوري يې ستاد شونډو پيه خهړه كې وينم
ساده خوننه يم چې گلاب سره خواله كومه

هغه مې سوخي خوپه ټكننده غرمه كې لاهم
لكه لمړمخى له افتاب سره خواله كومه

ته رانه لري دا ستاغم وچاته وژپوم
زه د خپل سوي زړه كباب سره خواله كومه

د مينې زور شپڅه سعید چې رندانه گرځمه
داسي هم نه ده چې شراب سره خواله كومه

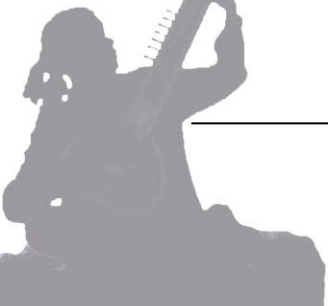
ورارې به خاورې و خپل رنگ ته په جذبې کې گوري
اوس به له ناوې سره څوک په ايښه کې گوري

شېخه يواځې هلکان هم ملامته نه دي
شته جنکۍ چې پټې پټې دروازه کې گوري

پښتون ولس د مشرانو کوردار داسې کړلو
چې هريو څوک يې جنګ فتنه اوس په شمله کې گوري

يارو، سياتار سره چې اوسې بس هغه بختور
له دېنه څه سکون به نور په زمانه کې گوري

اوبه دکلي کړي سعیده د شرابو سيالي
د ورځې پېغلې د شپې ستوري په چينه کې گوري

چې په رښتيا وجرئت کړو موږ
دغه ژوندون په کوم قيمت کړو موږ

سعيد ه دې ته وايي ټينگ اعتقاد
د مينې ټوله شپه رياضت کړو موږ

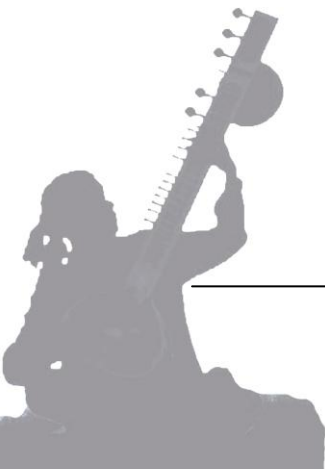

په شپه کې خوند کوي ولاچي د پروين ايپني
زما د خپرې خولي، ستا دلونگين ايپني

خومره اثر کوي جنگونه پرماحول د مينې
د بنکلو وچې شوندي، تتي د جبين ايپني

په خپله وطن کې راته سمه چپه لار نه بنکاري
سترگې مو سوخي راته منځ دي، د گورگين ايپني

سعيده دومره شوي مجهولي اوس خهري د خلگو
سمې په سترگو ورتته رده د کتپين ايپني

بنکلي بلا کوي، سړی چې وي پریشان، تازه کړي
زاهده راشه په خبرو دې ایمان تازه کړي

چې کله و موسی په سرو شونډو او مخ واره وي
تکور شي پاتې او زخمونه مې جانان تازه کړي

توپیک چاره او ییاد بـم کبسه ده
زمورد ژوند کبسه د غـم کبسه ده

زما خاطره بس له هغـې جنـی نه
د گل پریاڼه د شـبنم کبسه ده

داسی اتوم چې کـړی نـړی پـرې غـرقه
د غـه د اوس بـنـی ادم کبسه ده

په نه خبره سره نـبـن ووهـی
د گاونډیو د لـرم کبسه ده

وي به خپه لسه يو او بله ضرور
داد س عید او د ص نم کپسه ده

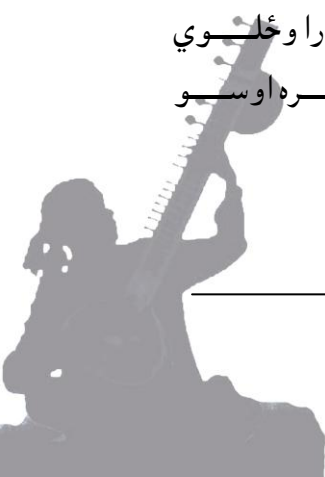
په خپله خاوره ناکراره یو او تره اوسو
دوخت مشرانو کې مورې بیا هم بې رهبره اوسو

د انقلا ب د فلسفې نتیجه دا وخته
له نوره لرې په تیارو کې یو بې لمره اوسو

خدا یه په دې خاوره به داسې رحم کله راځي
چې امن راشي او مور لري له خطرې اوسو

د مشرانو د پوهې کچه مو د غسې شوه
چې اوس په جنگ او په چاودنو کې اکثره اوسو

سعیده څوک به مو د ژوند سیکې را وځلوي
دوخت گډوډو کې چې پټې له زرگره اوسو

شـېـڅـه ! چـې مـيـنـه کـړـي ترڅـان مـحـدودـه
هـغـه نـو تـه وایـه پـه څـه سـړـی دى ؟

لـا د چـا رگـل لـا د پـيـ زوان خـبـړـي
دا سـ عـيـد هـم يـو عـجـيـبه سـړـی دى

کرم ریاضت یې بلازه لږه پوره وخته
یو تصویر مې دی پر زړه لږه پوره وخته

په خیالو کې مې حسینې جادوگرې
راروانه یې بس ته لږه پوره وخته

ستاد مینې د سرور لږه برکته
دې راگېدې په ژوند خواره لږه پوره وخته

سوال د شونډو بڼه په کومه خوله کومه
ورته زه یېم زړه نازې لږه پوره وخته

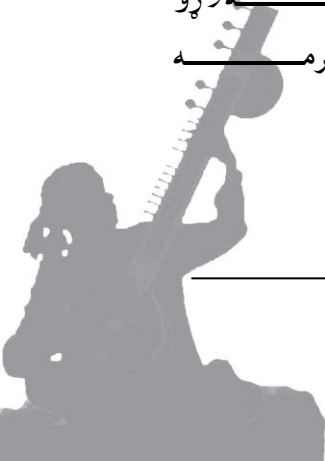
بن کلو تته میله دل د زپگی لرمه
ش پخه حسینه کم زوری لرمه

په سادگی زما خطا چپ نه شپ
په زپه کی لویه پاچا هی لرمه

د غم حالاتو کی ملگ ری د ژوند
مننه خدایه شاعری لرمه

د بل په درد می زپه کی خریکه راشی
ش کردا خوی خود سپری لرمه

هسی خود پرم ملگری گورتته لاپو
ارمان سعید درو حانی* لرمه

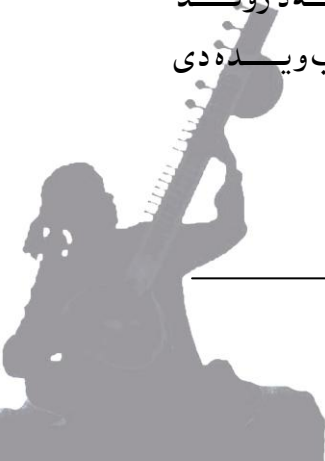
شهيد عبدالصمد روحاني چي يو خور کليوال اشنا و

جنتي خوب ويني تک سپين لکه ثواب ويده دي
نظر مي ستاد سرکو شونډو پر گلاب ويده دي

وخت دلپوه غوندي، په نيمه شپه ورگډ په کاله
گوره پښتون ته، څنگه غرق خانه خراب ويده دي

د ژوند پردښته مي قسمتته چرته ونه ليده
زما ارمان د زماني پر کوم سراب ويده دي

په دي مالت کي مي ونه ليدله نښه د ژوند
دلته رباب، دلته گودر، دلته محراب ويده دي

هغه سعيد ته نن عجيبه فلسفه وړاندې كړه
وي، ستا په شعر كې څه مرموزه اضطراب ويده دي

خونه د پښتون چې په کې لويه خدايه ږنگه ده
دا دنيادي او واخلي او دا دنيابدرنگه ده

ولې وينې، وينې کندهار او پېښور زموږ
ولې مو د جبر زمانې ته ژبه گونگه ده

خوبه انقلاب وي او تر خوبه ورور وژنه وي
دا جنتي سيمه او تبا تباله جنگه ده

پغلي د عربو او پنجاب په خولو پايي زموږ
دلته پښتنه پغله ساده گرځي ملنگه ده

ستاد ميوزور ښکلي، سعيد چې راندانه گرځم
چاوي چې مستې مې ياله ميو ياله بنگه ده

اينده د حسن چي دي پاڪه له غباره نه ده
زما د قسمت په دايره كي لا ايساره نه ده

شپخه د بنكلي په ايمان كي دي باور نه راخي
نوريي د مخ گوره، ستا غوندي گناگاره نه ده

دلته دروغ دي چي سپرلي وي بدرگه په گلو
مورته جگړه كله راغلي بي بهار نه ده

بنكلي سعيده د نرگس غوندي وټان ته مخ دي
هغه خبر ستا د زرگي له يو پرهاره نه ده

گلاب که هر خود بنایست گزی جلوی کولی
ستاد بنایست یی خه ناکامه تجربی کولی

نه یی له بنکلولاس تاوکری نه مینا پرشوندو
هغه غریب نوییا په خه خبرتوی کولی

ستاد بنکلا و دی گلاب خوی ته حیرت وری یم
په خاموشی کی یی بلا بلا کپسی کولی

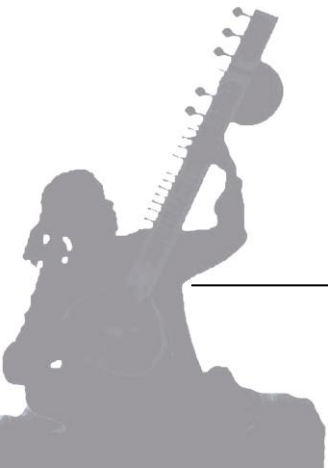

ويني تويي د زخمونو په هر پل کې
راته شنه دي تيند کونه په مزل کې

ته واز ما د زړه زخمنه په کې شنه دي
زه چې گورمه گلونه ستا اور بل کې

در قريبان شمم کلي والې نازولې
مخ دي بې کلي دخالونو په شنه خال کې

مور موسکي وله مسستيه گډې دولو
شپون ژړل خدای يې موندلی و په نل کې

چې ستا نظر ته مې څه پرته وي
لکه گلاب ته چې اينه پرته وي

شپڅه په کوم معيار کې دارا ولسې
مخ ته مې جام څنگ ته سجده پرته وي

خوب مې ليدنه بڼکلي په بڼي ورغوي
زما ملغلره تکه شنه پرته وي

ترڅو به زموږ د ژوند ځولۍ کې بخته
له درده ډکه زمانه پرته وي

سعیده بيا به مې په اوښکو لمناڅي
چې زما وسرته کتبه پرته وي

چې ساتي مويپه جنگ کې بې وجدانه زمانه ده
پښتون غريب ته ډکه له تاوانه زمانه ده

دې وخت که رسولې دنړۍ خلگ گلاب ته
قسمت کې زمورې ولې بې ارمانه زمانه ده

زما او درقيب ترميان دي جوړد کرکي څلي
له تابنکلې راتواوه څه جانانه زمانه ده

په دې بارودي جنگ کې يه اغلې پښتني*
و حسن ته دي خدايرو چې حيرانه زمانه ده

سعيده د ملاپه کتاب هم درسره گورم
په حق د پښتنو کې بې ايماننه زمانه ده

* شربت گلہ یاد ختیخ مونلیزا

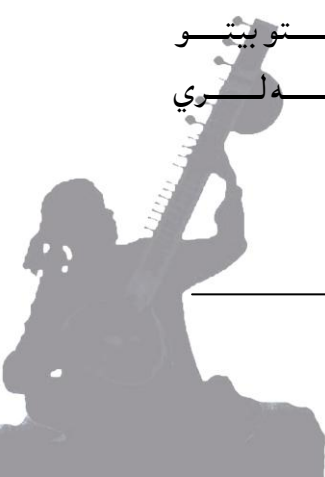
د دې مالت فضا چې تته ده هـيـخ شور نه لري
دلته دي زړونه اوبه شوي، زړونه زور نه لري

زموږ په مالت کې خو ځوانان داسې بې پرسه وژني
ته به واپلار نه لري، مور نه لري، خور نه لري

په خداى ملگرو کله کله راته شک پيدا شي
وايم پښتون داسې يتيم دى چې هـيـخ کور نه لري

داسې هم نه ده چې شېخان يو ترېنه بد مور اځي حالات جنگي دي مزه
ځکه تـکـ تـکـ ورنه لري

چې بې ساړه زړونه راگرم کړو په مستو بـتـو
اوس دې غزل سعیده هاغه شاتته اور نه لري

ويني ويني جني جنگ ماحول
خنگه شه شو بوب درنگ ماحول

وخت و چي چي فتنه چي نه وي
بنگ کلي و، لونه گ ماحول

کاش چي چي مينه، مينه شه شي
گلگ و باندي رننگ ماحول

نه چي وي سي عيدهغه
ماباندي وي تنگ ماحول

بلا تـاريخ يـي پـه غـيرت ليـکـلـي
د زمـانې د زړه جـرس د يـ پـنـتـون

ملـکـ و هـلـتـي * اـحـتـه رـام و کـوئ
پـه د نـيـا کـړي خـه هـوس د يـ پـنـتـون

د خـدای پـه لاره بـرابـر رـوان د ي
پـه د ي سـ عـيـده مـقـدس د ي پـنـتـون

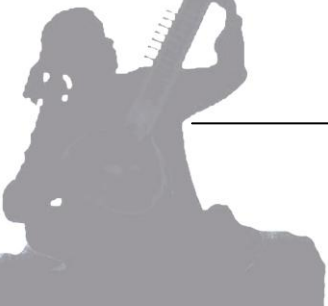
نه خان ملاونه سردار معلوم دی
دلته دکوم سوري کردار معلوم دی

مورته سه سپرلي تازه جنگونه راوړي
په دې ته وپيراته بهار معلوم دی

بچي بي خپله جوړوي، وړانوي
مورته قسمت اوس دې بهار معلوم دی

چي قيامتونه پر زړگي راوړي
د خال او شونډو خو خپل کار معلوم دی

په بنگ، شرابو باندي نه ماتېږي
سعيده ماته خپل خممار معلوم دی

وخت دی د جبر او غمونو تـا بـلو
هـر هـره خـه د د ویرونو تـا بـلو

سـپـر لـیه اوس مـو د ه لـه یـا د ه و تـی
سـتـا د بـنـایـسـت او د گـلـو نـو تـا بـلو

د رنـگ بـنـبـنـه یـی پـه بـا ر د و تـو ر ه
ز م ا د و ط ن د ش ن و س ی ن د و ن و تـا بـلو

د جـنـگ حـا لـتـو کـی بـه خـه مـز ه و ی
د کـلـی، غـر او گـو د ر و نـو تـا بـلو

ورورولي، سوله اود بنسكلو مينه
سعيده زما ده دش عرون وتابلو

اوس چي خاموشه يمه شور نه لرم
خدايه تياره ده کور کي مور نه لرم

د مورد عا به وه لنبه کر راسره
دبمنه پر يمه نور زور نه لرم

د کلي هر ديوال ته ساش پر مه
بي موره شه مزه کري کور نه لرم

د ژوند له خونده به مې شه وپوښتی
سار په نغري ته ناست يم اور نه لرم

س عیده زه شوم د پښتو په شانې
څوک به دعا راکري غمخور نه لرم

جومات له څو غيږ کي څرآن گرځوو
څو پټ پټه زړونو کي بتان گرځوو

بيامود کوم فرعون نښه نه کړي
سرونه پټ چي له اسمان گرځوو

کلونه وشول پټه دې تمه باندي
زړه کي دلوی وطن ارمان گرځوو

زاهد گوندي وي چي رنگ تری واخلو
بنکلي ترڅنگ لکه گلان گرځوو

سـعـيـدـه تـك بـه دـا ضـرـر رـا كـوي
چـي پـه لـسـتـونـي كـي مـا رـان گـر خـو و

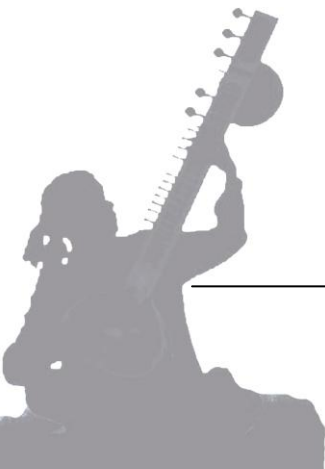

جانان د چا کله ټکه وورورکوي
ژور زخمونه به لانه وورورکوي

د گاونډي چي دلته هوس ورسوي
نوديو بول درمند ته اورورکوي

سعید چي بڼه کلی په غزل کي راوړي
رقیب ته دا خبره زورورکوي

بلارنگونه يي په زړه راوړي
سعید چي ستا رياضت ته زورورکوي

مست خواره گوري جانان
چې لسه زړه گوري جانان

واوا سله زره رنگونه
خومره بنه گوري جانان

ماله خانسه کوري قربان
چې کاره گوري جانان

بياتتدي او کاني شه
چې ونه گوري جانان

سعيد بيا کوري خان ورتبر
گوندي وه گوري جانان

امــن چــر تــه بــه بــي باور ه ژونــدون
ز مــوړ خوارانــو د ر بــدره ژونــدون

و جــنگ نــفــرت تــه د پــاي تــکــي کــې د وړ
راځــي شــروع کــړو بــي لــه ســره ژونــدون

و خــتــه تاخــه کــې پــي نــيکــي راســره
لــه د ر د و ډک و ي ز مــوړ ا کــثــره ژونــدون

پــه دې مــالــت کــې څــه عــجــيــبه خــلک
تــې ر و ا ي نــه شــي بــي ســنــگره ژونــدون

لکه زاهد و خان ته ناست یمه خلوت لرمه
پیره موده یې په ښکلا کې ریاضت لرمه

دا ښاري پېغلي مې پر زړه باندي چک نه لگوي
زه کلیوال ژنی ساده غوندي فطرت لرمه

گناهگار یم خودومره نه یم چې له لارې وځم
د شپې ناوخته د غزلو امامت لرمه

ستا په کتورا باندي سل زره رنگونه اوري
چاردي له سترگو شه ښاغلی محبت لرمه

په دغه وخت کې چې سعید له بلا امن لرم
د عباد مورجانې بلا بلا رحمت لرمه

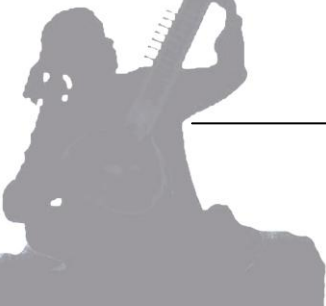
سیند ته یې را کوزې کړم اوبو سره شپیلکی کړمه
ستوري په اسمان وي چې رمه له شپاله هی کړمه

اې بڼکلې خپه نه شې تعبیریې ستا په زړه کوم
خوب کې دې ویل راته چې در به زه ځونډی کړمه

ته که زموږ کور ته میلمنه کله را پېښه شوې
تاته به ډالۍ زموږ د توري مېرې وری کړمه

ستاد بنگر و شور سره سیالی باندي راغلی یم
زه چې د غزلو په لفظو باندي شرنگی کړمه

دې سرکښه وخت کې به سعید گوره چې څه کول
موري منم خدای ورپسې تا هم څه سرې کړمه

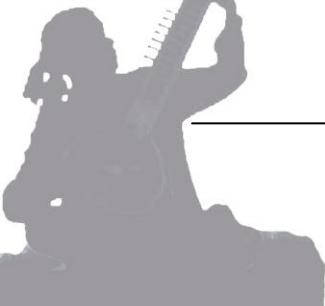
نه اولني شته نه همغسي وجدان پاتي دي
نن سبا هر سري په گته دخپل خان پاتي دي

خه سادگان يو په تاريخ چي د نيكونو وياړو
په مور كې كوم خوي د احمد او ميرويس خان پاتي دي

په خوله يي وايو ، خو عمل دلته پرې چا كړي دي
هسي په پاهو كې خاونده ستا قرآن پاتي دي

له نفرتون به لا غرقه واي له وخته نري
په خو سريو كې شايد چي سپين ايمان پاتي دي

په دې مالت كې خو په خدای چي زندگي گرانه ده
سعید چي پاتي دي په تمه د جانان پاتي دي

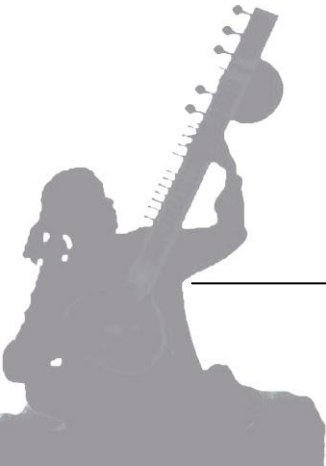

تاسره چي نه يمه
زه به نه ويوا خه يمه

ستاپه بڅ بس هر سهار
گل غوندي تازه يمه

ته وا خوله به نه کپري را
دي کپري زره نه زره يمه

تاته خو سه عید گران پي
خاوري يمه ايم ره يمه

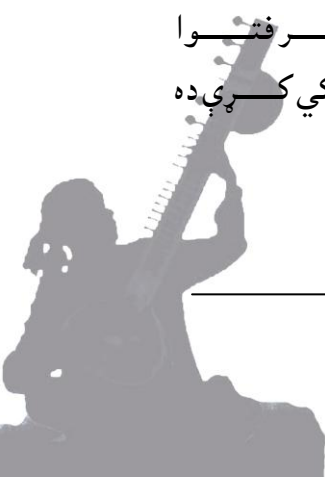
چا چي ولس سره په غم کي خواخوږي کړې ده
زموږ په زړونو يې بي تاجه پاچاهي کړې ده

چي د ځان گټي کړي قربان د خپل ولس له گټو
بي شکه دې سړي په حقه سرداري کړې ده

رقيب ماليت کي شه وړه خبره نه وه دغه
د زړه په زور مې د هغې جني ياري کړې ده

د ورور و مرگ ته يې کاپتوس دې بي پيسو را کړي
د نړۍ خلگو چي له موږ سره ځواني کړې ده

سعيده چرته چي په مينه وي د کفر فتوا
داسي ماحول کي موږ خوارانو زندگي کړې ده

بن کلي گلال کلي کاتسه
ستاس پرتي س پرتي کاتسه

خسه عجب سب س رور لري
ستوروتسه ميه وي کاتسه

زپه اخله ي اوت وان اخله ي
ستاجادوگري کاتسه

خوي دپس رلي لري
ستاموس کي موس کي کاتسه

زرغوندي زرگر نه لږ خواري غواړي
دا وطن يـو خوډو د کار سـپري غواړي

بنار مو پانې پانې لکه سور گلاب
خدا يـه نـورد سـولي پـسـرلي غواړي

کله کله غم سره دوکـه وکـړم
لار شـمه وډک جـام تـه تـکيـه وکـړم

شـپـخه د غـه دور بـي ايمانـه دى
خـه باور بـه سـتاپـه مسـله وکـړم

لله قرنونه ولله پېرېه او زدی
د ژوند د غم او زدی

ورورولې ، امین او مینه
د انس د تخلیه قرازی

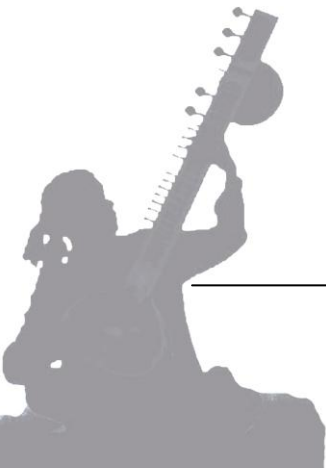
دا چې پېر زړونه و تاشیري غونډې دی
د بڼې کلی رغ جا د وگري غونډې دی

لاس ته راوړل به یې وختونه نیسي
زړه دی د بڼې کلی د ما هی غونډې دی

تخنيک پر مـخ لاړو بدل شو انسان
خو حقيقت کې لا ټمبل شو انسان

د ژوند د عشق سـنـدره کله اوري
اخته په جنگ و په جـدل شو انسان

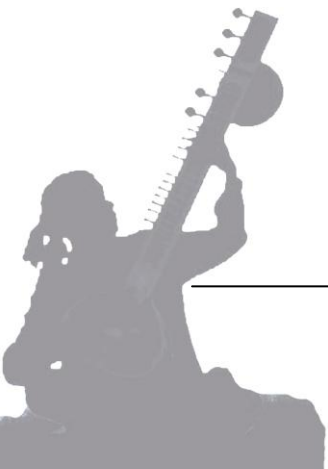

مور کله هرڅو په لاره سم په بسم الله روان يو
ستا په نظر شپڅه بيا هم پر چپه خواروان يو

بي ننگه نه يو، خوله دې تېرو جگړو موزده کړل
اوس د وطن په نوم جگړه کې هم تر شاروان يو

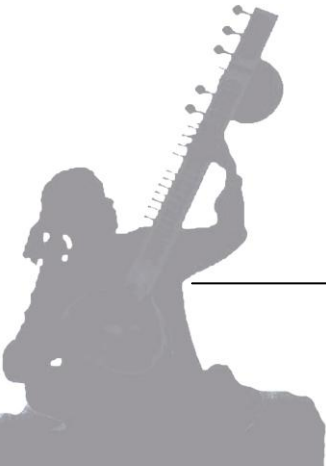
لکه گلان دانه، دانه د چول په دښت ولاړ دي
زما ملگري پریشانو کې د وخت ولاړ دي

مور به خاورې کړو د ښکلو پر مړوند خوبونه
رقيبان نه يو چې تيار پر دغه بخت ولاړ يو

خه بې رنگه خه داغلي زندگي ده
بې له تاچې مې اي بکلې زندگي ده

منم بنار کې د پي مخو هستي د پره
خوپه کلي کې ترې بکلې زندگي ده

خنگه ککړې په بارود وژم و خبرې
زما د وطن د گل درو د پسرو خبرې

سپوږۍ مده وکړه پردی سیمه پردی وطن دی
لېراله وکړه د وطن د گودرو خبرې

دلوي سړي نه ماشومتوب وشي
میننه کې داسې لېونتوب وشي

په کومه شپه چې وي وعده د اشنا
له بده بخته مانه خوب وشي

نن بې خوشبويي زلفو ته ورته ده
بنا بې له هوا سره روانه ده
هسې نه رقيب ته مخ ورواړوي
بيا مې زړه د رزا سره روانه ده

چې رقيب نن له اشنا سره پاتېږي
بله شمع له هوا سره پاتېږي
په بخښني يوه هيله مې کوله
پښې مې ځي خو زړه له تاسره پاتېږي

خنگه بدل شولي جانان مې نه شوې
د پرهر خريکه شوې درمان مې نه شوې

راشه د وخت دا امتحان وگوره
ته رانه لارې خوارمان مې نه شوې

يار سار سار د دوه ياران
ماسره جره وپه ياران

شپخه وعظ خاننه ته كه كپه
زه پوي شوم هغه ياران

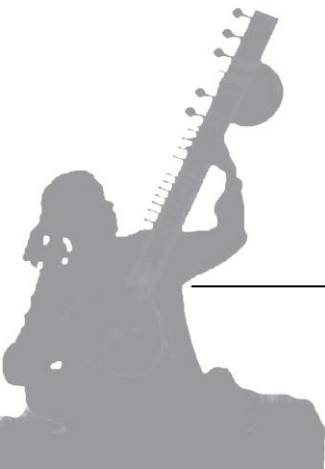

دا زنگدگي بـــه زنگدگي وشـــمپرو
چي مابنام پوره وي خپل ســـپري وشـــمپرو

گلان، فصلونه او باران چي راکـــپري
ســـپرلي بـــه هله موز ســـپرلي وشـــمپرو

چي بي بمباره تر خپل کوره راشي
دغه واده بـــه بيا بنادي وشـــمپرو

بنکلی چي لارشي لـــه محفله خـــه
ملگري ژر ژر خپل زرگـــي وشـــمپرو

سـعـيـدـه ورو سـتـه لـه چـاودنـي خـخـه
تـش يـي خـولـي، خـيـلـي، کـالـي و شـمـپـرو

حالات مغل دي دلتہ ہر خہ پہ پردو کي بنڪاري
دا چي خاپونہ د رنگونو پہ خہرو کي بنڪاري

د قهريديلي اسمان دغہ لوی احسان و پرمور
زما دگل وطن تصوير چي پہ لمبو کي بنڪاري

خہ کيفيت دي مخامخ ورتہ کتلي نشو
د بلاگانو انخورونہ پہ اينو کي بنڪاري

داسي شوک هم شته چي بلا غم يي پر کور مېلمه دي
داسي شوک هم شته چي سازونو او نغو کي بنڪاري

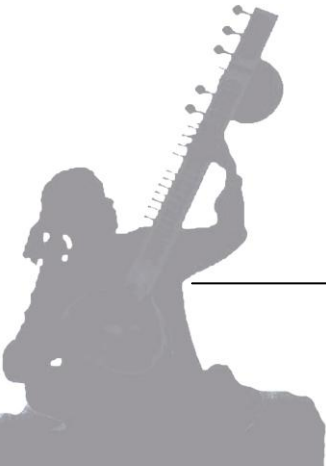
سعیده تاهم له دې خپل ماحولہ رانگ اخیستی
خه عجیبه ده ژوند او مرگ دې په شعرو کې ښکاري

زړونډه مـو لـه غـمـه ډـک سـکـون نـشـته
خـيـر د حـالـتـو پـر لـمـن نـشـته

غـو اړـې چـې پـه بـنـکـلو کـې لـيـلا مـگر
وگـورئ پـه مـوږ کـې هـم مـجـنـون نـشـته

ډـېر خـلـک هـغـه غـونـډـې خـصـلت لـري
خـوک و اـيـي چـې د لـتـه کـې قـارون نـشـته

رقيـب، جانـان سـره جـوپه روان دي
بهـار، خـزان سـره جـوپه روان دي

وينـي دزپه خـورو حـادثو کـي د ژوند
وخت او ارمان سـره جـوپه روان دي

خدايـه دا سـتـا قـدرت بـي سـاتي رالـه
وطن، توپـان سـره جـوپه روان دي

بيـابـه د چـاپـرزپه قـيامت پـرباسـي
شـونـدي، پـېـزان سـره جـوپه روان دي

ياران ياساسترگي يا خبري دي تـول
سـعيد، جانـان سـره جـوره روان دي

ته به واخوان د چاپه مينه كې په دار خړيږي
دېره موده كېږي، تهرانو كې سیتار خړيږي

بياد درني چاودني ريغ له سپين جوماته راغي
خدايه قران دي پانې پانې په مينار خړيږي

د غره سپرې دې په هغه کلتور هغسي پاتي
خادر په خوكه په كڅوره كې نسوار خړيږي

منئ چې زموره د نيتونو د گناله وجې
د وحشتونو په خنځير مو دغه بنار خړيږي

دانو قسمت دی د سعید په گریوان ترمې او بنکې
خود هغې په گریوان روڼ د پاولو هار خړپړې

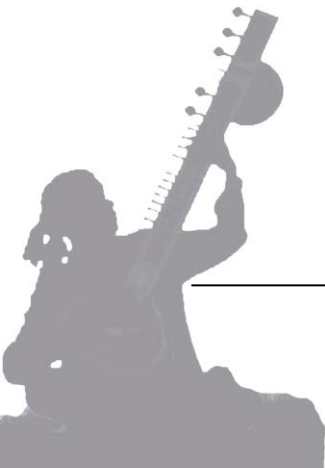

بيابنه په څه خبره شرکوي د کلي خلگ
واړه لگيادي سوچ اکثر کوي د کلي خلگ

خوشحال ويلي خاوره زمونږ، اختيار د بل په لاس کې
يابنه مغلو ته اشترکوي د کلي خلگ

هغه وختونه اوس په خدای که هم په خوب لیده شي
په اتنونو چې اخترکوي د کلي خلگ

د بنار په څېر نه دي په غم به دې شریک بولي ځان
په خدای دا کار بنه زړور کوي د کلي خلگ

لا وچڪالي ده باران نشسته چيني وچ حلقونه
سعيده خاوري به کنت کر کوي د کلي خلگ

سـتـوري پـر پـشـانـه لـر خـو و گـوره
دې خواتـه جانانـه لـر خـو و گـوره

مـشـره و اـيـه تـه چـر تـه او قـام چـر تـه
سـر کـر په تـر گر يـوانـه لـر خـو و گـوره

خـدا يـه سـبا چـر تـه پـه مـزل مـزل
شـپـه دـه يـو سـتـومانـه لـر خـو و گـوره

سـور غـر، بـي چـينـو دـی، بـي گـلانـو دـی
دې خواتـه بارانـه لـر خـو و گـوره

خه اتره د بنه کلي په دې ريغ کې وه
اې سعيده خوانه لږ خو ووگوره

چاچي لبر ڊپر په کي الفت کړي دی
هغو ژوندون پوه صداقت کړي دی

چي ياران نه ساتي بي تمه دواړه
هغوی ريښتيني محبت کړي دی

وجدان کي هر سړي ظالم دی دلته
ورانۍ هر چا تر خپل همت کړي دی

سعيده شوک دي د وطن کيسه کي
هر چا د خپل سر حفاظت کړي دی

زماله کتونه پرېشانه بنـکاري
دا بنـکلې ولـې بدگومانـه بنـکاري

چې پښتانه ساتي له سولې لـري
دغه دنيا هم بـې ايمانـه بنـکاري

خير، په بنـار دى خـه قيامت پرېوتى
چې خاموشي ده، فضا وړانـه بنـکاري

اينې ته لـرځو مخامخ وگـوره
شونـدي دې گل غونـدي جانانـه بنـکاري

لکه ششم دگل له پانې سـعيد
بيـپـراغـزيـو او ويزانـه بـکـاري

نه درد بېري، نه ژړي بېري بې نمک دي
دلته زړونه اوس له کاهو څخه کلک دي

شونډې راکړه بې له دې هم نازولې
زاهدان د زمانې راتېه په شک دي

يو له بله دي نيمگړي دې وطن کې
پښتانه دي، تاجکان دي، که ازبک دي

بنکلي زموږ د زړه په وينو باندي پايي
چې غومبري يې بې لمره هم چمک دي

زموږ ژوند به يې سعیده لوی عبرت وي
په ارمان چې څوک د توري او توپک دي

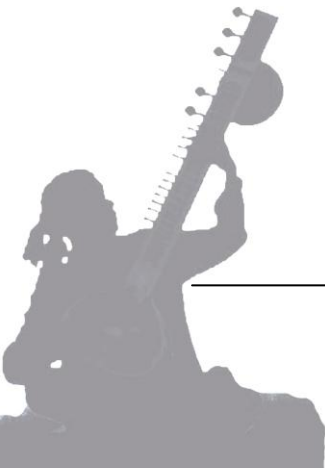

په نه ليدو کي ترې رنگين غوندي الهام اخلمه
زه يي د حسن هم زره زره پيغام اخلمه

دا جبر نه دي له عقدي سره ټکر کي يمه
لار کي رقيب نه هم په ورين تندي سلام اخلمه

دلته به بم، دلته کمين، دلته قاتل لاسونه
په خپل وطن کي هم په وپره وپره گام اخلمه

ساقی په دې کي بغاوت شه دي د وخت تقاضا
زه د وطن او خپلو خلگو په نوم جام اخلمه

سعيد دا ستا په خبر له كينه څخه ډك مه كنه
نوم دې هغسې لا په خدای په احترام اخلمه

چې د کوم درد به مودواشي کنه
هغه راځي لږ به رنځاشي کنه

هغه وعده لکه بنگه پري ماتوي
ستا خو يقين دی گوره راشي کنه

زما لپاره پوه بلې درېدل
بيا بي له زړه سره سلاشي کنه

ازاريې دې درد پښتانه اخیستی
په غم اخته به دادنياشي کنه

و غم ته ته له له خماره سره
ستور و ته ناست يم له سیتاره سره

دان و قس مت دی د گلونو پوړ خای
راځي جنگونه له بهاره سره

که غواړې پاتې شې ژوندی ترډېره
بیان و یاری و کړه له داره سره

زما خاموشه زړگی شـ و پـیـدا کـړـي
ستا د بنگـ و له شـرنـگـهـار سره

ييارانو ولسي پسي سي کولي و
سعید چي ناست و و له خيل ياره سره

له بې امنۍ بنکاري چې ټوله د نفرت ملگري
په دې مالت کې شته ډېر کم د محبت ملگري

په هغه ورځ مې لارې توکړلې په خپل گريوان کې
چې خبر کړی و، رقيب زما په نيت ملگري

خو د به سرونه په کې بايلي بې ضميره ولس
پښتانه نه شول د خوشحال د طريقت ملگري

تورومات نه کړل خو سيکې داڅه بلارا وکړه
څنگه يې بېل، څنگه يې پاش کړو د وحدت ملگري

مورکی دی مہرہ شوہ درنہ و برہ دہ سعیدہ پہ کار
اختہ دی نہ کپڑی پہ بی خایہ شرارت ملگری

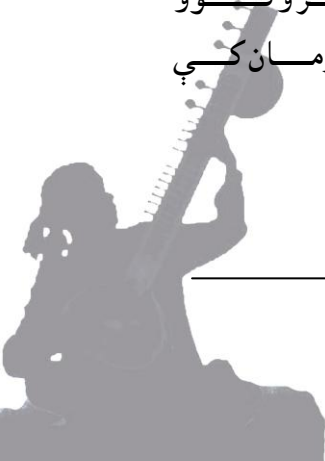

ليوني نه يو چي په ژوند باندې باور وکوو
ساقی را وړاندې شه جامونه سر پر سر وکوو

مینو شرنګ کې د جامونو دغه عذر ضرور
د پاتیا یاد به د ګود راو ما زیګرو کوو

پلاری یې حالاتو دی په څومره ناخوانی وژلی
راځی چې قدر د یتیم بچي نه ورو کوو

دا سرتیوب کاشکي زموره په شعور کې راشي
په نه خبره ولې وروره سره شرو کوو
د عا د خبر، حالات قابونه دي اورنگ زمان کې

سعيدہ نور بايد له هرڅه نه خطرو کوو

مينا

نن په بنار کې يوه بنکلې

شوه زما له څنگه تېره

دخيال لاس مې پسې وغځېد ناخاپه

ما وې کوم سخي ساقي دی

مينا گرځوي په لاس کې

نن

اي، دا ته څه کړې او څه وايي؟

چې له ځان سره بونېپرې

لکه مچ لاسونه مروړې افسوس کاندې

خاطرو ته د ماضي دې پنا وړې

انځورونه دې پر ذهن بلا گرځي

د سرو شونډو، شوخو مچو، خداگانو

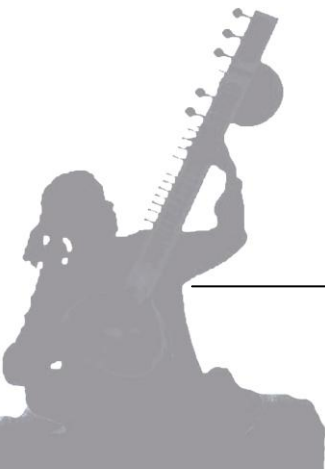
دا دکوم زمان په لړو کې پنا يې

راشه کښېنه لېونيه!

بيا به دا وختونه غواړې

هلته وگوره لېروړاندې

هغه پېغله درته څنگه په ناز خاندي

فطرت

ورخ شوه تېره

د مرغانو او سيندونو په سندرو

سپوږمۍ هم ليڅې غږلې

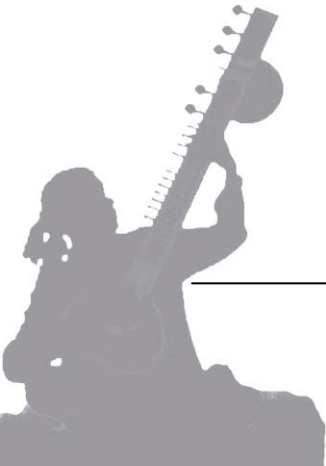
په تيارو کې په لامبو ده

ستوري مينځي په چينو کې خپل مخونه

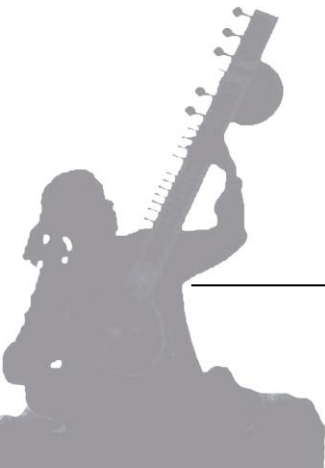
مگرزه کرخت کرخت يم لا تراوسه

لکه واوره د لو تېرې و بغل ته

ته رانغلې زه دې جز د فطرت نه کړم

سیاست
زندان، مرگ، بی‌له‌دلیله
چور چپاود چا په خونبه
خان نبودنه له حد زیاته
خان او کور رینه بنگله کې
ولس ټول د ویر پرکنده
که دا وي، د سیاست برخه
نو، مالوستی سیاست نه دی !!!

انسان

دوی نارې وھې په زوره

له هیبته ډک رغونه

لمر ولاړ زموږ پر سردی

بیا مې هم پوښتي او وایي

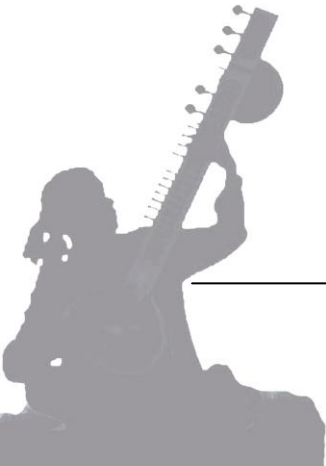
چې ته څوک یې له کوم ځایه

زه حیران یم ځواب نه راځي پر شونډو

خو په ذهن کې بلا سوالو ته مخ یم

دوی مې ویني چې ومخته یې تېرېږم

زه، انسان یمه، انسان یمه، انسان !!!!!

تذکره

هو زما تذکره داده، ستا په وړاندې

کتبه مټه کاپي ستا د تذکرې ده

په کې ليکې کرښې ورته

دوه لاسونه او دوه پښې

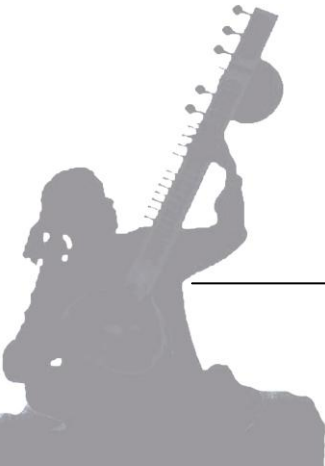
دا وجود او دغه نطق

نه پوهېږم چې ته ولې

رانه بيا تابيعت پوښتي

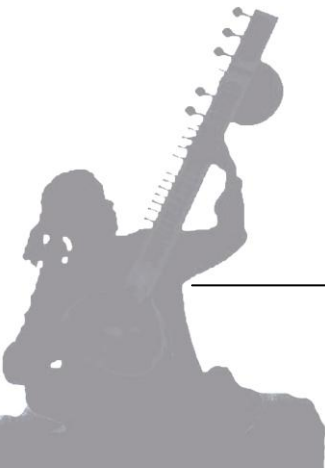
خو که دا کفايت نه کړي؟

نوما لار غلطه کړې، بخښه غواړم !!!

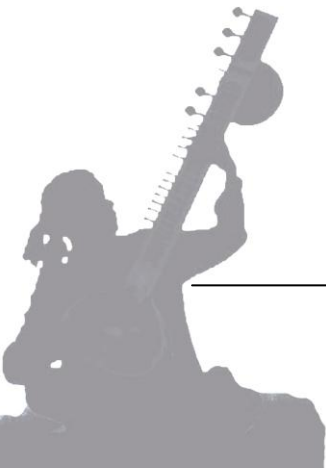

راز

که فتوا مو کړئ عاجله لږ به بڼه وي
ژرمې ځوړند کړئ د بڼار په څلور لارې
گناگار او که سپیڅلې ترايينه يم
دا خبرې به د وخت تاريخ ته پرېږدو
مگر قام ته يو پيغام هم ضروري دی
وخت تېرېږي انتظار نور په کار نه دی
غواړم دغه پيغام ژر خپور شي په بڼار کې
چې له داره سره مينه
د وطن د سوکالی، ازدای راز دی

د حسينو د بنايست جادوگري ده
چې موبنکلي ږنگه بنگه زندگي ده
دا چې يو ځلي سهار بيا مازيگر کړې
ستا پر زړه باندي خو اوس لا بهي لوطي ده
اوس بنادي د هغو خلکو په قسمت ده
چې لوتلي يې د گلونه ځواني ده
نه مې زړه ورباندي سود شو نه غزله
زه بهي څه کړم چې د بنکلو ارزاني ده
تل خواله دا ستا د حسن په يادو کړي
د غزلو او سعيد چې اشنا يې ده

چې د سرو شونډو بنگاوه دې راکړه
ظالمې څه غرقه نشه دې راکړه
بلا زړگۍ لري بلا جانانه
وعده دې هېره شوه وعده دې راکړه
اخیر د دومره مینې دومره قیمت
خولگی دې راکړه خویوه دې راکړه
نن چې موسکۍ شوې نن مې ځان ولیدو
غوږ مې خیالونه کړو، ایینه دې راکړه
سعید واپس زابلي فطرت له ځمه
کابله وړان مه شې دوکه دې راکړه

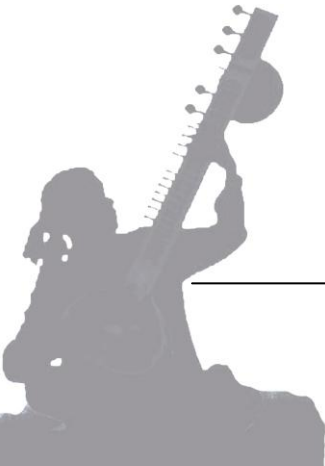

وعدده

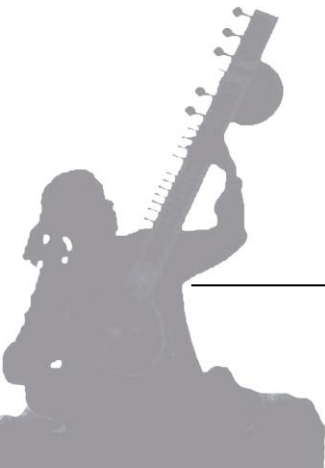
مرغی پاس خاله کي ناسته
زه د توت ډډې ته غلی
يو مرغه له لري لري په نغمو ده
طوافونه يې د توت پر سر ادا کړل
مرغی هم له خالي ووتنه و بناخ ته
پر شنه پاڼه يې مشوکه کړه را تېره
د ماحول لمن يې ډکه په نغمو کړه
په شنو پاڼو کې يې شروع دی پت پتاني
مازيگر په الوداع دی دوی مستي کړي
پر بناخونو په ټوپونو په نخادي
خو انسان لاد انسان و عدې ته ناست دی

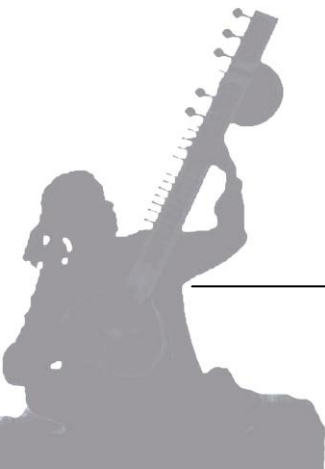
تا پسي ورک، له خپل ارمان سره يم
زه چا ليدلی له خپل ځان سره يم
دا فرېسته، که پښتنه پېغله ده
مخامخ بيا نن له گمان سره يم
له هغې وروسته رقيب بل شاني دی
چې بې ليدلی له جانان سره يم
د شنو خالونو لوتگين مېرمنه
ته به واپورته له اسمان سره يم
هغه چې هر چرته، باور لرمه
سعیده زه بې هم له ځان سره يم

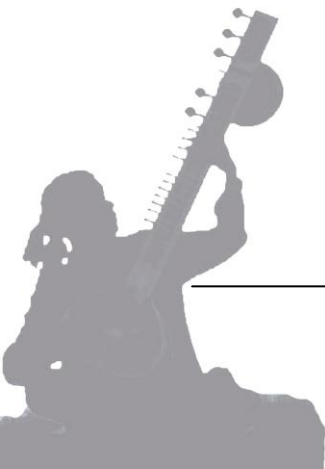
خوږې وږمې چې د سينگار لري ته
ضرور گلابه سره لار لري ته
نن يې په ترشه ټنډه دا وويل
اخړله ماسره څه كار لري ته
هغه زما په زرگي لوبې كوي
ملگري بيا هم وايي يار لري ته
سعیده پام كوه مور كې دې مړه ده
په دې دنيا كې كوم غمخوار لري ته

دا نجلۍ له ذات د گله راته بنکاري
د وړمو د خم له تله راته بنکاري
بیم کمرنگه ته وانه نور دې ټوله وړی
ستوري ټوله اوس بې ځله راته بنکاري
ستا د زلفو د خوشبو حس په کې نشته
هوا هم اوس لږ بدله راته بنکاري
ته چې نه راځې نومه راځه توکل دی
دا قسمت هم له ازله راته بنکاري
زه چې پټې کر مه سترگې څه تاثیر دی
ستا د حسن ډیوه بله راته بنکاري
چې سعید بې ستا په شونډو وگناگار کې
دا شیطان ستا له چارگله راته بنکاري

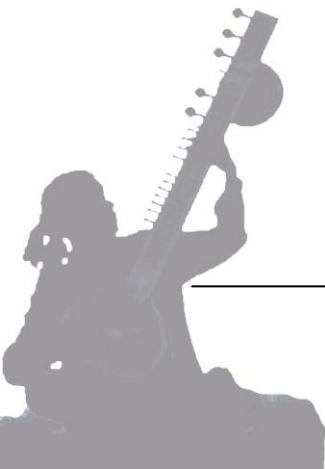
سوې لوې توتکې، درپسې درومي
د بې وسه زړو سلگۍ، درپسې درومې
په قبله چې ته روانه شوې زما پام شو
ستوري تـت شولو سپوږمۍ، درپسې درومي
که ته گل نه بې، نو بيا وايه چې څه بې؟
چې وږمې ځولۍ، ځولۍ، درپسې درومي !!
گله پامه کوه خزان دې چرته نه کړي
رقيبان لکه ږلۍ، درپسې درومي
د سعيد چې د غزل تنده سيوا شي
بيا تر قافه بنا پيرۍ، درپسې درومي

چې بې مینې بې جانان درسره نشته
ویره دا ده چې ایمان درسره نشته
چې بایللی دې زړگی تراوسه نه دی
نو ډاډه گرځه تاوان درسره نشته
چې به بې زړونه کړل له ځان سره په مخه
بنکلي اوس هغه توپان درسره نشته
چې په خپله خاوره خپل ورور ته بلا بې
نو هیش فکر د افغان درسره نشته
ها د گړدې سپوږمۍ عمر کې سعیده
هاغه نخښه د پېزوان درسره نشته

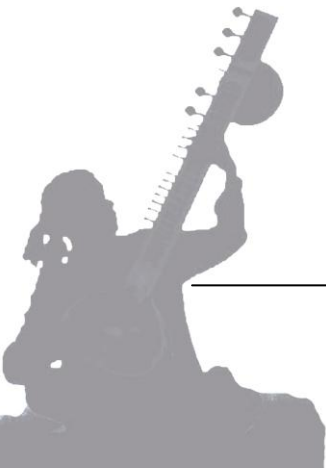
مازيگر هوا چي گل غوندي خوره شوه
ستا د زلفو خوشبويي په کي خوره شوه
چي موسکي شوي جنتونه په گدا شوو
چي غوسه شوي قيامتونه شو لمبه شوه
رنگه بنگه چي په غېږه کي راتوي شوې
دا شپه مود شرابو پيمانه شوه
چي دي يو نظر را وارولي سترگي
دا وړمه وه له گلابه را ستنه شوه
ستا د نکلو سترگو خومره بد غبرگون و
له سعیده سره وړانه زمانه شوه

بې له تا مې زړه تصوير د ژير خزان دى
بنكلي راشه، بې گلابه دا گلدان دى
د ايښې غوندي وربښمېڼې خلا پاشي
د چا روح مې سم له روح سره روان دى
چې موسم يې د جنگونو پيلامه وي
دې وطن کې پسرلى هم بې ايمان دى
بس د چاله سترگو دغه چاره کېږي
دا سعيد چې له رقيبته سره وران دى

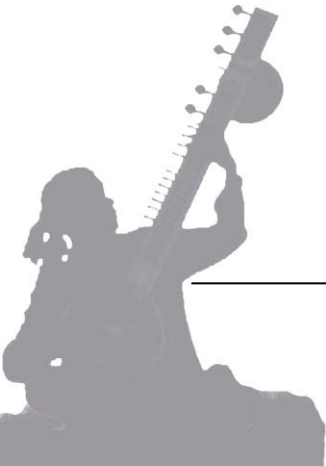
زما د مینې او ارمان خبرې
بنکلي ته بنکاري د تاوان خبرې
مچۍ او شات مې شي پر ذهین تصویر
کوي رقیب چې د جانان خبرې
سپړتوب دادی چې ته بل احساس کړې
کولی هرڅوک شي د ځان خبرې
په ښار کې اوس هم کلیوال دی سعید
کوي د خال یا د پېزوان خبرې

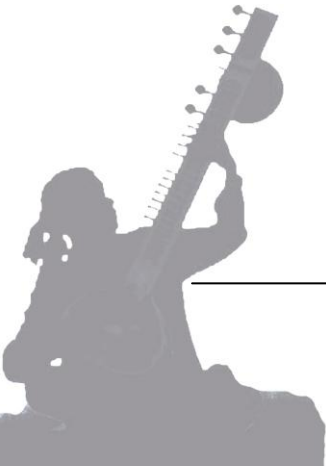
امکان یې نه وینم چې زه دې دا کیسه ټوله کړم
سترگې خو خیر، له زړه څنگه ستا جلوه ټوله کړم
لاس مې راتا و له نړۍ ملا، ژبه و کار ته پاتې
په دې مجبوروم له بارخو نه دې خوله ټوله کړم
هغه ده راغله د سرکو شونډو بڼایسته مېرمنه
نوره به لپه د دعا خوره وره ټوله کړم
زړگۍ مې چوي له تیارو سره مې نه لگيږي
پرېږده له مخه دې د زلفو دا خپه ټوله کړم
بېرته واپس کړو ډک جامونه له سعیده خڅه
وايي ساقي له تابه نوره دا لمبه ټوله کړم

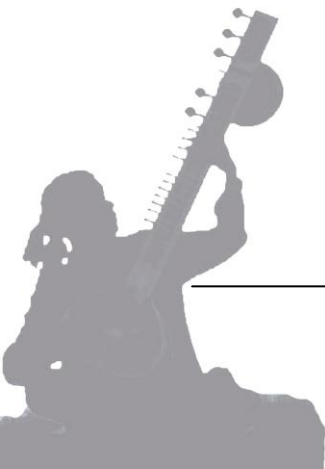
زړه مې ډک دی له خوبو نه مروړیم
نور له ټولو ایینو نه مروړیم
څه قسمت دی څه مې سود د زندگی دی
اوس له کرښو د لاسو نه مروړیم
چې د پېغلو د پیکي سیوري پرې کاخ شول
نور د کلي له چینو نه مروړیم
ته چې لارې له سعیده سپوږمۍ مخیه
یم کمرنگه له رنگو نه مروړیم

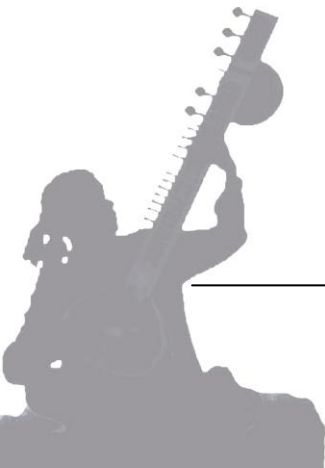
د یوه بڼکلي اهتمام په کار دی
د زړه جومات ته مې امام په کار دی
اې دهغې دنیا د حور و شوقي
پښتون ته دلته یو مقام په کار دی
چې د غزلو سور او لی پرې جوړ کړي
شاعره ستا د شونډو جام په کار دی
اې زړه وره غېږ دې نه غواړمه
سعید ته تش دا ستا سلام په کار دی

رقيب به خامخا په څنگ کې وي مغرور ورسره
جانان چې گل دی نو اغزی به وي ضرور ورسره
هرڅه که بڼکلي ورته بڼکاري، فلسفه يې دا ده
وي په خيالو کې ستاد سترگو تصور ورسره
هغه چې مخته ځي نو شاته درې قدمه راځي
ملامت نه دی په سيالی کې دی تر بور ورسره
غريب ماحول کې، غريبان يې څنگه ونه لوتی
خبر له بڼکلو د سروکو شونډو دي دور ورسره
سعیده دروغ وايي دا خلک دي تر گټو پابند
دلته له چا سره دی فکر د منصور ورسره

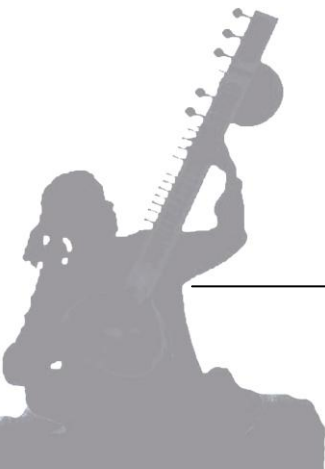
توره بلا وه برکت يې نه و
رقیب محفل کې و عزت يې نه و
خه عجيبه وه، خه بلا بنايست و
د کلي پېغله وه، زينت يې نه و
پخوا مادياتو ته سجده نه کيده
د کلي خان و دولت يې نه و
په دې مالت کې داسې کلی نه و
چې خرافات نه و زيارت يې نه و
سعیده ستا په اړه بنکلي ويل
خړ کليوال و جرئت يې نه و

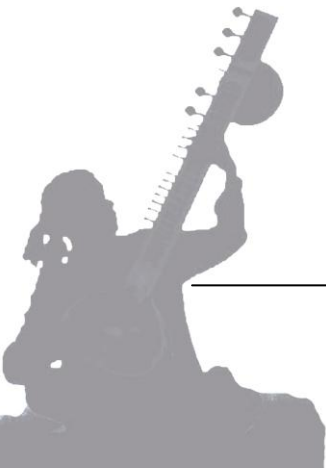
وخته زه بلا کوم ژوندی یمه
ستا په پرهرونو کې موسکی یمه
خنګه مې په لېڅو کې را ګېره یې
ته به واد سرو زرو بنگړی یمه
دومره فتواگانو کې او دا ژوندون
دا منم رښتیا چې لېونی یمه
پېغلې چې د ښار راپسې نوک وھي
بوی مې د لونګ ځي، زابلې یمه
ډېرو ښایستو ته یم لوګی سعید
زه که په رنگ تک تور سپېلنی یمه

د شهید و ارمانونو میسحادی
یو سپرلی له لرې لرې په گډا دی
د ودان افغانستان ترانې بولي
یار د وخت په سرو زخمو کې په خدا دی
تا د کلي د چینو او به څنبلې؟
هر یو څاڅکی یې مستان لکه صهبا دی
د حالاتو د میچنې پروا نه کړم
ویره دا ده چې خپل ورور راته بلا دی
زموږ هر مشر له لرې لعل پر تپنده
له نږدې نه د مرگونو اژدها دی
د وخت لویې ته حیران یمه سعیده
څوک مې ورور، څوک مې دښمن، څوک مې اشنا دی

د هر مشر مې پر ديو ته سر خم دی
زمانې ده گوته کړې لوی سيتم دی
چې بې حق د پښتنو ته سترگې پټې
خدای دې خوار کړي، که عرب دی که عجم دی
له کلو وروسته مې تنده کړه پرې ماته
دا چينه زما د کلي که زمزم دی
سوله غواړي، جام د وینو بې هم نوش دی
عجيبه ده، دا بيا څه ډول ادم دی
ستا فتواو ته بې باک نشته زاهده
دا سعيد د ملنگانو په دم، دم دی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**